Διά ταύτα

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δεύτερο τμήμα)

κρίνει και αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την προσφυγή.

2) Κάθε διάδικος φέρει τα δικαστικά του έξοδα.

Bahlmann Pescatore Due

Δημοσιεύτηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 17 Νοεμβρίου 1983.

Κατ' εντολή
του γραμματέα

H. A. Rühl

Κύριος υπάλληλος διοικήσεως

Ο πρόεδρος του δεύτερου τμήματος

K. Bahlmann

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ PIETER VERLOREN VAN THEMAAT ΠΟΥ ΑΝΑΠΤΥΧΘΗΚΑΝ ΣΤΙΣ 20 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1983 [1]

Κύριε πρόεδρε,
Κύριοι δικαστές,

1. Εισαγωγή

Στην παρούσα υπόθεση η προσφεύγουσα ζητεί ακύρωση της αποφάσεως του προέδρου του Δικαστηρίου, της 5ης Μαΐου 1982, με την οποία τίθεται τέλος στην περίοδο της δοκιμασίας της χωρίς μονιμοποίηση καθώς και, εφόσον είναι αναγκαίο, ακύρωση της εκθέσεως κρίσεως κατά το πέρας της δοκιμασίας που προηγήθηκε της εν λόγω αποφάσεως και ακύρωση της αποφάσεως του προέδρου του Δικαστηρίου, της 23ης Σεπτεμβρίου 1982, περί απορρίψεως της διοικητικής ενστάσεως που είχε υποβάλει η προσφεύγουσα.

Επισύρω από τώρα την προσοχή σας στις ημερομηνίες που μόλις παρέθεσα, διότι κατά τις εν λόγω ημερομηνίες η αρμόδια

1 — Μετάφραση από τα ολλανδικά.

για τους διορισμούς αρχή δεν μπορούσε, βεβαίως, να λάβει υπόψη της την απόφαση της 6ης Οκτωβρίου 1982 στην υπόθεση 206/81 (Alvarez), η οποία, κατά τη γνώμη μου, έχει ιδιαίτερο ενδιαφέρον για την κρίση της παρούσας προσφυγής. Όπως θα προκύψει από τα κατωτέρω, η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή υπέπεσε, στην παρούσα υπόθεση, στην ίδια διαδικαστική πλάνη για την οποία το Δικαστήριο έκρινε, στην προαναφερθείσα απόφαση, ότι συνιστά επαρκή λόγο ακυρώσεως.

Δεδομένου ότι με την κλήση του για την προφορική διαδικασία το Δικαστήριο ζήτησε κυρίως από την προσφεύγουσα να προσδιορίσει τους επί της ουσίας ισχυρισμούς της υπό το φως της νομολογίας του της σχετικής με την εξουσία εκτιμήσεως της διοικήσεως στο θέμα της μονιμοποιήσεως κατά τη λήξη της περιόδου δοκιμασίας, θα εξετάσω, ωστόσο, και αυτούς τους επί της ουσίας ισχυρισμούς. Κατά την εξέταση αυτή, θα λάβω φυσικά υπόψη μου την αρχή που διατυπώσατε για τελευταία φορά στο σημείο 16 του σκεπτικού της αποφάσεώς σας στην υπόθεση Munk (υπόθ. 98/81, Συλλογή 1982, σ. 1155), σύμφωνα με την οποία «στην αρμόδια διοικητική αρχή ανήκει η εξουσία εκτιμήσεως της ικανότητας του ενδιαφερομένου να ασκεί τα καθήκοντα που του έχουν ανατεθεί, υπό την επιφύλαξη του δικαστικού ελέγχου της εν λόγω ασκήσεως από το Δικαστήριο για πρόδηλη πλάνη».

Ωστόσο, παραπέμπω επίσης, ως προς το θέμα αυτό, στην απόφαση επί της υποθέσεως 175/80, Tither (Συλλογή 1981, σ. 2359), που δείχνει ότι το κριτήριο της πρόδηλης πλάνης δεν εμπόδισε το Δικαστήριο να εξετάσει επιμελώς αν οι λόγοι απουσίας του προσφεύγοντος στην υπόθεση εκείνη είχαν επαρκώς εξεταστεί από το ενδιαφερόμενο όργανο, ερώτημα στο οποίο το Δικαστήριο είχε τότε απαντήσει αρνητικά. Είχε ιδίως εξετάσει αν μπορούσε να γίνει λόγος για «βάσιμο λόγο» απολύσεως (σημείο 17 του σκεπτικού).

Εκτός από τις αποφάσεις αυτές υπάρχει ακόμη βεβαίως η αρχή που διατυπώσατε, μεταξύ άλλων, στην απόφασή σας Renckens (υπόθεση 27/68, Jurispr. 1969, σ. 255), κατά την οποία η προϋπόθεση που θέτει το άρθρο 25 του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης «πληρούται όταν οι λόγοι επί των οποίων στηρίζεται η εν λόγω πράξη εκτίθενται κατά τρόπο σαφή και μη επιδεχόμενο αμφισβήτηση». Ως προς τα άλλα κριτήρια που θα μπορούσαν να διαδραματίσουν ένα ρόλο κατά τον περιορισμένο έλεγχό σας της εξουσίας εκτιμήσεως θα επανέλθω κατωτέρω καθόσον κριθεί αναγκαίο.

2. Τα σημαντικότερα πραγματικά περιστατικά

Θεωρώ ότι τα σημαντικότερα πραγματικά περιστατικά για την κρίση της υποθέσεως είναι τα ακόλουθα.

Η προσφεύγουσα, η οποία υπηρετούσε ως επικουρική υπάλληλος στη διεύθυνση μεταφράσεως του Δικαστηρίου υπέβαλε την υποψηφιότητά της, το 1981, στον εσωτερικό διαγωνισμό CJ 38/80 για πρόσληψη αναπληρωτού υπαλλήλου γραφείου στη διεύθυνση τεκμηριώσεως και βιβλιοθήκης (τμήμα βιβλιοθήκης). Στα καθήκοντα του υπό πρόσληψη υπαλλήλου περιλαμβάνονταν, σύμφωνα με την προκήρυξη του διαγωνισμού, εκτός από τη διευθέτηση βιβλίων, η κατάρτιση ετήσιας απογραφής των βιβλίων της βιβλιοθήκης, η λειτουργία της φωτοτυπικής μηχανής και η συνεργασία στο δανειστικό τμήμα της βιβλιοθήκης. Η προσφεύγουσα ανεγράφη πρώτη στον πίνακα επιτυχόντων και άρχισε την περίοδο δοκιμασίας της από 1ης Αυγούστου 1981. Ασφαλώς λόγω του ότι η απόφαση περί διορισμού της ως δοκίμου υπαλλήλου υπογράφτηκε μόλις στις 15 Σεπτεμβρίου 1981, ανέλαβε στην πράξη τα νέα της καθήκοντα στο Δικαστήριο από 1ης Οκτωβρίου 1981. Αν και τυπικά η έκθεση

κρίσεως κατά το πέρας της δοκιμασίας της έπρεπε να είχε συνταχθεί, βάσει της ημερομηνίας κατά την οποία ανέλαβε τα καθήκοντά της, στις 31 Ιανουαρίου 1982, στην πράξη καταρτίστηκε μόλις στις 24 Μαρτίου 1982.

Στην έκθεση κρίσεως κατά το πέρας της δοκιμασίας, η προσφεύγουσα έλαβε τέσσερις κρίσεις με το χαρακτηρισμό «ανεπαρκής». Πρώτον χαρακτηρίστηκαν ανεπαρκείς «η κρίση της και η ικανότητα προσαρμογής» λόγω «φυσικής ανεπάρκειας».

Περαιτέρω, η «συναίσθηση ευθύνης και η αφοσίωση στο καθήκον» κρίθηκαν ανεπαρκείς λόγω «συχνών απουσιών και περιορισμένου ενδιαφέροντος».

Τρίτη και τέταρτη κατά σειρά η «ποιότητα» και η «ταχύτητα εκτελέσεως» της εργασίας της κρίθηκαν ανεπαρκείς ως «συνέπεια των απουσιών».

Η αιτιολογία της προτάσεως απολύσεως της προσφεύγουσας περιλαμβάνει επίσης, σε ό,τι ενδιαφέρει το θέμα αυτό, τις ακόλουθες παρατηρήσεις ως προς τις τέσσερις κρίσεις με τον χαρακτηρισμό ανεπαρκής:

(Ως προς την πρώτη κρίση)

«Τα καθήκοντά της ως αποθηκάριου της βιβλιοθήκης συνίστανται κυρίως σε καθημερινές εργασίες μεταφοράς και διευθετήσεως βιβλίων, γεγονός που συνεπάγεται τη συνεχή μεταφορά χειραμαξών από τον ένα όροφο στον άλλο και τη μετακίνηση συχνά πολύτομων βιβλίων. Ο όγκος των βιβλίων που διακινούνται καθημερινά απαιτεί μια ορισμένη φυσική δύναμη... την οποία η Tréfois δεν διαθέτει σε επαρκή βαθμό.»

(Ως προς τη δεύτερη, τρίτη και τέταρτη κρίση)

«... Δυστυχώς η Tréfois διακρίθηκε για τις συνεχείς απουσίες της για λόγους οικογενειακούς ή υγείας» και «η εργασία δεν ανταποκρίνεται ακριβώς στις κλίσεις της Tréfois η οποία εξέφρασε την προτίμησή της για τα καθήκοντα της γραμματέα. Έτσι εξηγείται το τόσο περιορισμένο ενδιαφέρον της για την εργασία.»

Συνοψίζοντας ο κριτής ανέφερε ότι «για λόγους που ανάγονται τόσο στην έλλειψη ενδιαφέροντος για τα καθήκοντα με τα οποία είχε επιφορτιστεί, στην έλλειψη συνεχείας στην εργασία της και στη φυσική της ανεπάρκεια για τα καθήκοντα που συνδέονται με την εν λόγω θέση», δεν μπορούσε να προτείνει τη μονιμοποίηση της ενδιαφερομένης. Πρόσθετε ότι δεν αποκλείεται, ωστόσο, να μπορέσει η Tréfois να παράσχει ικανοποιητικές υπηρεσίες σε μια άλλη θέση του Δικαστηρίου για την οποία οι απαιτήσεις θα ήταν μικρότερες και οι οποίες θα αφορούσαν καθήκοντα που ανταποκρίνονται περισσότερο στα ενδιαφέροντά της.

Η έκθεση κρίσεως κατά το πέρας της δοκιμασίας κοινοποιήθηκε στην προσφεύγουσα στις 29 Μαρτίου 1982 και η τελευταία έλαβε θέση γραπτώς για την εν λόγω έκθεση την ίδια μέρα, αρνούμενη τις αιτιάσεις που διατυπώνονταν εις βάρος της. Στις παρατηρήσεις της, η προσφεύγουσα ανέφερε καταρχάς (αφού προηγουμένως επεσήμαινε την καθυστέρηση με την οποία συντάχθηκε η έκθεση) ότι αυτά καθεαυτά τα καθήκοντα που περιγράφονταν στην ανακοίνωση κενής θέσης και στην προκήρυξη διαγωνισμού περιελάμβαναν καθήκοντα περισσότερα από εκείνα του αποθηκάριου.

Η προσφεύγουσα αμφισβητεί, κατόπιν, τη φυσική ανεπάρκεια που της αποδίδεται ισχυριζόμενη, σχετικά με το κριτήριο αυτό της ικανότητας να εκπληρώνει τα καθήκοντά της, ότι, κατά τη γνώμη της, ο κριτής δεν μπορεί να αντικαταστήσει το σύμβουλο ιατρό.

Η προσφεύγουσα αμφισβητεί, επίσης, το ότι διατύπωσε παράπονα για τη φύση της εργασίας της.

Ισχυρίζεται, τέλος, ότι οι απουσίες της για λόγους οικογενειακούς ή λόγους υγείας είχαν πάντοτε την έγκριση του προϊστα-

μένου της ή (σε ό,τι αφορά τις απουσίες για λόγους υγείας) ήταν δικαιολογημένες με ιατρικό πιστοποιητικό, έτσι ώστε ο κριτής να μην μπορεί να τις επικαλεστεί σήμερα για να δικαιολογήσει την πρόταση απολύσεως.

Με απόφαση της 5ης Μαΐου 1982 η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή αποφάσισε «να θέσει τέλος στην περίοδο δοκιμασίας της προσφεύγουσας χωρίς μονιμοποίηση». Από νομικής απόψεως πρόκειται φυσικά στην περίπτωση αυτή για «απόλυση» κατά την έννοια του άρθρου 34, παράγραφος 2, του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης. Για τους λόγους κοινωνικής φύσεως που επικαλέστηκε αργότερα το Δικαστήριο ενώπιόν σας, κατά τη διάρκεια της διαδικασίας, για να εξηγήσει τη χρησιμοποίηση διαφορετικής ορολογίας, θα επανέλθω κατά την εξέταση των λόγων ακυρώσεως. Ως αιτιολογία της απολύσεως η απόφαση αναφέρει: «έχοντας υπόψη την έκθεση κρίσεως κατά το πέρας της δοκιμασίας», «επειδή (η προσφεύγουσα) δεν απέδειξε ότι διαθέτει επαρκή προσόντα ώστε να μονιμοποιηθεί».

Στις 3 Ιουνίου 1982, η προσφεύγουσα υπέβαλε, κατά της εν λόγω αποφάσεως περί απολύσεως, διοικητική ένσταση βάσει του άρθρου 90, παράγραφος 2, του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης, κατόπιν της οποίας ο πρόεδρος ζήτησε από τον προϊστάμενο της σχετικής υπηρεσίας, στις 5 Ιουλίου 1982, αν είχε να του παράσχει συμπληρωματικές εξηγήσεις. Το ακριβές κείμενο της αιτήσεως που απηύθυνε ο πρόεδρος στον προϊστάμενο της υπηρεσίας, και το οποίο επισυνάπτεται ως παράρτημα 13 στο δικόγραφο της προσφυγής, παρουσιάζει ορισμένο ενδιαφέρον σε σχέση με τον ισχυρισμό που προέβαλε η προσφεύγουσα αναφορικά με το στάδιο αυτό της διαδικασίας.

Η προσφεύγουσα, με τη διοικητική της ένσταση, ζητούσε την ακύρωση τόσο της αποφάσεως απολύσεως όσο και της εκθέσεως κρίσεως κατά το τέλος της δοκιμασίας στην οποία στηρίχτηκε η εν λόγω απόφαση. Όσον αφορά το πλήρες κείμενο της ενστάσεως παραπέμπω στο παράρτημα 11 του δικογράφου της προσφυγής, οι κυριότερες όμως αιτιάσεις που διατύπωνε η προσφεύγουσα είναι οι ακόλουθες:

1) η έλλειψη ενδιαφέροντος για την εργασία της αντίκειται στην πραγματικότητα και επιχειρείται να δικαιολογηθεί με λόγους αβάσιμους·

2) οι συχνές απουσίες της για λόγους οικογενειακούς ή για λόγους υγείας για τις οποίες την αιτιάται η έκθεση κρίσεως κατά το πέρας της δοκιμασίας, πρώτον δεν ήταν συχνές (ισχυρισμός που αποδεικνύεται) και δεύτερον ήταν δικαιολογημένες με ιατρικά πιστοποιητικά ή είχαν πραγματοποιηθεί μετά από ρητή αίτηση προς τον πρόεδρο της υπηρεσίας και έγκρισή του. Οι απουσίες αυτές δεν αποτελούσαν επίσης ένδειξη χρόνιας φυσικής ανικανότητας προς εργασία·

3) ως προς τη φυσική της ανεπάρκεια, η προσφεύγουσα επικαλείται, και πάλι, την αντίθετη γνώμη την οποία διατύπωσε ο σύμβουλος ιατρός κατά την πρόσληψή της· αμφισβητεί κατόπιν, το ότι η εκπλήρωση των καθηκόντων της απαιτούσε ιδιαίτερη φυσική δύναμη, η οποία, εξάλλου, δεν προβλεπόταν ως προϋπόθεση στην προκήρυξη του διαγωνισμού· πρόκειται στην πραγματικότητα για δυσμενή διάκριση λόγω φύλου.

Η απάντηση των προϊσταμένων της υπηρεσίας προς την αίτηση διατυπώσεως παρατηρήσεων, που είχε υποβάλει η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή, δεν περιέχει μόνο επεξηγήσεις για τους λόγους απολύσεως που αναφέρθηκαν αρχικά, αλλά ιδίως συμπληρώνει τους λόγους αυτούς με άλλους εντελώς νέους. Παραπέμπω στα σχετικά έγγραφα του παραρτήματος 13 του δικογράφου της προσφυγής που ομιλούν από μόνα τους για το θέμα αυτό.

Στις παρατηρήσεις της σχετικά με τις συμπληρωματικές αυτές εξηγήσεις που αφορούν τους λόγους απολύσεως (παράρτημα 14 του δικογράφου της προσφυγής), η προσφεύγουσα υπογράμμισε πρώτα ότι η ένστασή της έπρεπε να κριθεί αποκλει-

στικά με βάση την έκθεση κρίσεως κατά το πέρας της δοκιμασίας και όχι βάσει των υπομνημάτων των προϊσταμένων της υπηρεσίας που συμπληρώνουν την εν λόγω έκθεση. Επισύρει κατόπιν την προσοχή στο γεγονός ότι οι συμπληρωματικές εξηγήσεις δεν αποτελούν επεξηγήσεις των λόγων που προβλήθηκαν στην έκθεση κρίσεως κατά το πέρας της δοκιμασίας, αλλά νέους λόγους. Τέλος, αμφισβητεί τους λόγους αυτούς επί της ουσίας, και τούτο κατά τρόπο ιδιαίτερα λεπτομερή. Εφόσον παραστεί ανάγκη θα επανέλθω στο σημείο αυτό κατά την εξέταση των ισχυρισμών που διατυπώνει η προσφεύγουσα με την προσφυγή της.

Τέλος, στις 23 Σεπτεμβρίου 1982, η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή απέρριψε τη διοικητική ένσταση (παράρτημα 15 του δικογράφου της προσφυγής), τονίζοντας στην απόφασή της, σχετικά με τα προαναφερθέντα σχόλια των προϊσταμένων της υπηρεσίας επί της ενστάσεως, ότι με τις επεξηγήσεις τους αυτές «επιβεβαίωσαν κατά τρόπο λεπτομερή την κρίση που είχαν διατυπώσει προηγουμένως».

Σε ό,τι αφορά τις αιτιάσεις επί της ουσίας που είχε διατυπώσει η προσφεύγουσα, η απόφαση τονίζει μεταξύ άλλων: 1. «ότι ιδίως σε ό,τι αφορά την έλλειψη συνεχείας στην εργασία της δεν κατηγορείται για δικαιολογημένες απουσίες για λόγους οικογενειακούς ή λόγω ασθενείας, αλλά για το γεγονός ότι ακόμα και όταν δεν απουσίαζε σε κανονική άδεια απουσίαζε επί ώρες από την εργασία της χωρίς να αναφέρει που βρίσκεται» και 2. ότι η διαπίστωση που αφορά την έλλειψη ενδιαφέροντος της προσφεύγουσας για την εργασία της εμπίπτει στο πλαίσιο της σφαιρικής κρίσεως στην οποία προβαίνει ο κριτής και επιβεβαιώθηκε από τα υπομνήματα των προϊσταμένων της υπηρεσίας που επακολούθησαν τη διοικητική της ένσταση. Η αιτίαση για τη φυσική ανεπάρκεια της προσφεύγουσας να επιτελέσει την εργασία της και η απόκρουση της αιτιάσεως αυτής από την προσφεύγουσα δεν εξετάστηκαν ειδικότερα στην απόφαση με την οποία απερρίφθη η ένστασή της.

Έρχομαι τώρα στους διάφορους ισχυρισμούς που διατύπωσε η προσφεύγουσα στην προσφυγή της της 10ης Νοεμβρίου 1982, δεδομένου ότι το παραδεκτό της προσφυγής δεν τέθηκε υπό αμφισβήτηση.

3. Προβληθέντες ισχυρισμοί

3.1. Ως πρώτο ισχυρισμό προς στήριξη της αιτήσεως ακυρώσεως *(παραβίαση ουσιωδών τύπων)*, η προσφεύγουσα επικαλείται ουσιώδεις διαδικαστικές πλημμέλειες. Εφόσον η απόφαση απολύσεως στηρίζεται αποκλειστικά στην έκθεση κρίσεως κατά το πέρας της δοκιμασίας η αιτιολογία της απολύσεως πρέπει να αναζητηθεί αποκλειστικά, κατά την άποψη της προσφεύγουσας, στην εν λόγω έκθεση κρίσεως. Κατόπιν αμφισβητεί τις τρεις αιτιάσεις που διατυπώνει εις βάρος της η έκθεση.

Δεν μπορεί να συναχθεί έλλειψη ενδιαφέροντος από τις δήθεν συχνές απουσίες για λόγους υγείας ή οικογενειακούς, διότι κάθε απουσία (η συχνότητα των οποίων αμφισβητήθηκε, εξάλλου, με την ακριβή παράθεση των σχετικών περιόδων) ήταν δικαιολογημένη με ιατρικό πιστοποιητικό και είχε τη ρητή έγκριση του προϊσταμένου. Δεν μπορεί, επίσης, να συναχθεί από το ενδιαφέρον που είχε επιδείξει για άλλα καθήκοντα. Κατά τη γνώμη μου, τα επιχειρήματα αυτά της προσφεύγουσας μπορούν πράγματι να θεμελιώσουν την ύπαρξη προφανούς πλάνης κατά την έννοια της προαναφερθείσας αποφάσεώς σας στην υπόθεση Munk.

Η έλλειψη συνεχείας στην εργασία που της προσάπτεται συνδέεται σαφώς, στην έκθεση κρίσεως κατά το πέρας της δοκιμασίας, με τις απουσίες της για λόγους υγείας ή οικογενειακούς (γεγονός το οποίο, κατά τη γνώμη μου, δεν αμφισβητείται). Στην απόφαση περί απορρίψεως της ενστάσεώς της, ωστόσο, η αιτίαση αυτή στηρίχθηκε επίσης, a posteriori, στις συχνές απουσίες της από την εργασία της για άλλους λόγους

(το οποίο πράγματι εμφαίνεται, κατά τη γνώμη μου, από τα παραρτήματα του δικογράφου της προσφυγής που προανέφερα και επιβεβαιώθηκε ρητώς από τον εκπρόσωπο του Δικαστηρίου κατά την προφορική διαδικασία σε απάντηση επί του ερωτήματος που του υπέβαλα). Εξάλλου, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι αυτή η αιτία απουσίας που προβλήθηκε a posteriori εξηγείται από την ίδια τη φύση των καθηκόντων της στα οποία πράγματι περιλαμβανόταν η μεταφορά βιβλίων και η εκτέλεση των εν λόγω καθηκόντων της σε διαφορετικά σημεία (και μάλιστα σε διαφορετικούς ορόφους) του κτιρίου και ιδίως εκτός του γραφείου της. (Έχω σχετικά να παρατηρήσω ότι, υπό τις προϋποθέσεις αυτές, η ακριβής έννοια της εκφράσεως «θέση εργασίας» της προσφεύγουσας δεν είναι πράγματι σαφής). Είναι, τέλος ανακριβές ότι κατά τις απουσίες από το γραφείο της δεν ανέφερε το πού θα βρίσκεται.

Όσον αφορά τη φυσική ανικανότητα που της αποδίδεται η αιτίαση αυτή είναι αβάσιμη τόσο από νομικής όσο και από πραγματικής απόψεως. Είναι αβάσιμη από νομικής απόψεως διότι, ως προς το θέμα αυτό, δεν απαιτούνται ιδιαίτερα προσόντα για την κατάληψη της θέσεως αυτής (γεγονός που είναι πράγματι αληθές όπως προκύπτει από τη δικογραφία), και είναι αβάσιμη από πραγματικής απόψεως για τους λόγους που ήδη εξέθεσε η προσφεύγουσα κατά τη διάρκεια της διοικητικής διαδικασίας (παραρτήματα 6 και 11, σ. 3 και 4). Και η αιτίαση αυτή πρέπει, κατά την άποψή μου, να εξεταστεί με βάση το κριτήριο της πρόδηλης πλάνης. Ήδη από το σημείο αυτό παρατηρώ ότι, κατά την άποψή μου, η φυσική ικανότητα της προσφεύγουσας έπρεπε να εξεταστεί αποκλειστικά, υπό την επιφύλαξη μεταγενέστερων τροποποιήσεων, κατά το χρόνο που ανέλαβε τα καθήκοντά της. Δεν είναι δυνατόν και αντίκειται επίσης προς τη σχετική κρίση της εκθέσεως κρίσεως κατά το τέλος της δοκιμασίας να προβληθεί μια δήθεν φυσική ανικανότητα (ανεπαρκής φυσική δύναμη) για να δικαιολογηθεί μια αρνητική κρίση ως προς την *ικανότητα προσαρμογής* της ενδιαφερόμενης. Ορθώς, επίσης, παρατηρεί η προσφεύγουσα ότι ενδεχόμενη ανικανότητα προς εργασία που επήλθε ενδεχομένως κατά τη διάρκεια υπηρεσίας σε μια θέση μπορεί, σύμφωνα με τον κανονισμό υπηρεσιακής κατάστασης, να αμφισβητηθεί μόνο σύμφωνα με μια ειδική διαδικασία η οποία δεν ακολουθήθηκε στην παρούσα περίπτωση.

3.2. Με το δεύτερο ισχυρισμό της *(παραβίαση της διαδικασίας κρίσεως)* η προσφεύγουσα αιτιάται το Δικαστήριο πρώτον μεν για σιωπηρή παράταση της περιόδου δοκιμασίας της και, δεύτερον, για καθυστερημένη σύνταξη της εκθέσεως κρίσεως κατά το πέρας της δοκιμασίας. Ωστόσο, η σιωπηρή παράταση της περιόδου δοκιμασίας μέχρι τη συμπλήρωση έξι μηνών από την ημερομηνία πραγματικής αναλήψεως των καθηκόντων της από την προσφεύγουσα ήταν λογική συνέπεια της ημερομηνίας αυτής κατά την οποία ανέλαβε τα καθήκοντά της. Με τη σειρά της, η ημερομηνία αυτή αποτελούσε τη λογική συνέπεια της ήδη προαναφερθείσας ημερομηνίας κατά την οποία ελήφθη η απόφαση του διορισμού της στην εν λόγω θέση. Υπό τις περιστάσεις αυτές, η «παράταση» της περιόδου δοκιμασίας της ήταν ασφαλώς δικαιολογημένη, έστω και αν, από τυπικής απόψεως, ήταν ίσως απαραίτητη μια νέα απόφαση της αρμόδιας για τους διορισμούς αρχής (άρθρο 34, παράγραφος 1, εδάφιο 2, του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης). Ως προς το δεύτερο σκέλος του δεύτερου ισχυρισμού της προσφεύγουσας νομίζω ότι επίσης πρέπει να απορριφθεί. Σύμφωνα με τη νομολογία σας, η προσαπτόμενη καθυστέρηση δεν μπορεί να επιφέρει ακύρωση της εκθέσεως κρίσεως κατά το πέρας της δοκιμασίας (υποθέσεις 10 και 47/72, di Pillo, Jurispr. 1973, σ. 770· υπόθεση 175/80, Tither, Συλλογή 1981, σ. 2359 και υπόθεση 98/81, Munk, Συλλογή 1982, σ. 1167). Λαμβάνοντας υπόψη τους βάσιμους λόγους, που ήδη προαναφέρθηκαν, και οι οποίοι δικαιολογούν το γεγονός ότι η έκθεση συντάχθηκε έξι μόνο μήνες μετά από την πραγματική ανάληψη των καθηκόντων της από την προσφεύγουσα δεν μπορεί να γίνει, στην παρούσα υπόθεση, ούτε καν λόγος για αξιόμεμπτη διαδικαστική πλημμέλεια. Η προαναφερθείσα νομολογία νομίζω ότι καλύπτει, επίσης, την «παράταση» της περιόδου δοκιμασίας για τους λόγους που προαναφέρθηκαν.

3.3. Με τον τρίτο ισχυρισμό της *(στρέβλωση της διαδικασίας)* η προσφεύγουσα αιτιάται την αρμόδια για τους διορισμούς αρχή διότι ζήτησε συμπληρωματικές εξηγήσεις από τους ενδιαφερόμενους προϊσταμένους της υπηρεσίας. Κατά τη γνώμη μου, ο ισχυρισμός αυτός πρέπει να απορριφθεί. Αντίθετα, πρέπει να θεωρηθεί ως ένδειξη επιμελούς εξετάσεως το γεγονός ότι η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή ακολούθησε την κατ' αντιδικία διαδικασία, κατά την εξέταση της διοικητικής ενστάσεως, καθόσον η προσφεύγουσα είχε και πάλι τη δυνατότητα να διατυπώσει λεπτομερώς την άποψή της αναφορικά με τα υπομνήματα που συνέταξαν οι προϊστάμενοι της υπηρεσίας. Ωστόσο (ίσως λόγω εσφαλμένης ερμηνείας που έδωσαν στο έγγραφο του προέδρου), οι προϊστάμενοι της υπηρεσίας χρησιμοποίησαν τη διαδικασία αυτή για να προβάλουν εντελώς νέους λόγους απολύσεως, που δεν εύρισκαν στήριγμα στην έκθεση κρίσεως κατά το πέρας της δοκιμασίας αλλά συνέβαλαν σαφώς στην απόρριψη της ενστάσεως.

Εξάλλου, όπως ήδη ανέφερα, ο εκπρόσωπος του Δικαστηρίου το αναγνώρισε σαφώς κατά την προφορική διαδικασία. Ωστόσο, η αιτίαση αυτή δεν αφορά τη διαδικασία που ακολουθήθηκε κατά την εξέταση της ίδιας της ενστάσεως, όσο το γεγονός ότι η διαδικασία ακριβώς αυτή οδήγησε την αρμόδια για τους διορισμούς αρχή να απορρίψει την ένσταση καθώς και το γεγονός ότι τα νέα αυτά επιχειρήματα δεν υποβλήθηκαν στην προσφεύγουσα για να διατυπώσει σχετικά τις παρατηρήσεις της πριν από τη λήψη της αποφάσεως για απόλυσή της.

3.4. Η προσφεύγουσα αιτιάται, τέλος, το Δικαστήριο για *δυσμενή διάκριση λόγω φύλου*. Εκ πρώτης όψεως η αιτίαση αυτή βρίσκει πράγματι ένα κάποιο έρεισμα στο τρίτο εδάφιο του υπομνήματος που συνέταξε ο άμεσος προϊστάμενός της και το οποίο επισυνάπτεται στο παράρτημα 13 του δικογράφου της προσφυγής («φυσική προσπάθεια που δύσκολα μπορεί να ζητηθεί από γυναίκα») και διαφάνηκε σε κάποια στιγμή ότι το υπόμνημα αντικρούσεως του Δικαστηρίου παρέχει ένα πρόσθετο έρεισμα.

4. Οι ισχυρισμοί του Δικαστηρίου

4.1. Σε ό,τι αφορά τον πρώτο ισχυρισμό, επιβάλλεται καταρχάς η διαπίστωση ότι το υπόμνημα αντικρούσεως του Δικαστηρίου είναι σχετικά σύντομο σε ό,τι αφορά την αιτίαση ότι σύμφωνα με την αιτιολογία της αποφάσεως με την οποία απερρίφθη η ένσταση, η απόλυση στηρίχθηκε σε λόγους διαφορετικούς από εκείνους που αναφέρονται στην έκθεση κρίσεως κατά το πέρας της δοκιμασίας. Η άποψη που υποστήριξε σχετικά με το θέμα αυτό το Δικαστήριο μεταγενέστερα, ότι δηλαδή οι παρατηρήσεις της προσφεύγουσας σχετικά με την έκθεση κρίσεως κατά το πέρας της δοκιμασίας καθώς και η ίδια η ένστασή της αποδεικνύουν ότι είχε απόλυτη γνώση των πραγματικών λόγων απολύσεώς της βρίσκεται σε σαφή αντίφαση με το περιεχόμενο των δύο αυτών εγγράφων.

Σε ό,τι αφορά τα προσόντα της προσφεύγουσας τα οποία πράγματι χαρακτηρίστηκαν ανεπαρκή στην έκθεση κρίσεως κατά το πέρας της δοκιμασίας προτείνω να ακολουθήσουμε τη σειρά της εν λόγω εκθέσεως.

Στη σελίδα 8 του υπομνήματος αντικρούσεως η φυσική ανικανότητα της προσφεύγουσας συνδυάζεται με τις συχνές απουσίες της, για τις οποίες δεν γινόταν λόγος στην έκθεση κρίσεως κατά το πέρας της δοκιμασίας, για άλλους λόγους εκτός από τους λόγους υγείας ή οικογενειακούς. Ο ισχυρισμός αυτός πρέπει ήδη να απορριφθεί για το λόγο ότι δεν ευρίσκει έρεισμα στην έκθεση κρίσεως κατά το πέρας της δοκιμασίας. Επιπλέον, όπως ήδη παρατήρησα ανωτέρω, η φυσική ικανότητα (υπό την έννοια της επαρκούς φυσικής δύναμης) αποτελεί προϋπόθεση που δεν είχε τεθεί για την πλήρωση της εν λόγω θέσεως και η οποία, εξάλλου, εκ της φύσεώς της είναι εντελώς διαφορετικό προσόν από την *ικανότητα προσαρμογής* της προσφεύγουσας (στην οποία αναφέρεται η σχετική κρίση της εκθέσεως), και η οποία έπρεπε να είχε ελεγχθεί κατά την πρόσληψη (με ιατρική

εξέταση). Η ορθότητα της ερμηνείας αυτής της έννοιας της φυσικής ικανότητας επιβεβαιώνεται, εξάλλου, εκτός από το τρίτο εδάφιο της αιτιολογίας της εκθέσεως κρίσεως κατά το πέρας της δοκιμασίας, από την παράγραφο 20 του υπομνήματος αντικρούσεως επί της οποίας θα επανέλθω κατωτέρω. Κατά συνέπεια αυτός ο ισχυρισμός αντικρούσεως πρέπει να απορριφθεί.

Η έλλειψη ενδιαφέροντος της προσφεύγουσας για την εργασία της που επισημαίνεται στην έκθεση κρίσεως κατά το πέρας της δοκιμασίας στηρίζεται κυρίως στο ενδιαφέρον που εκδήλωσε για άλλα καθήκοντα. Θεωρώ, πράγματι, ως πρόδηλη πλάνη το γεγονός ότι η ίδια η εκδήλωση του ενδιαφέροντος αυτού από την προσφεύγουσα οδήγησε στη συναγωγή του συμπεράσματος ότι δεν αφοσιώθηκε επαρκώς στην εργασία της κατά τη διάρκεια της περιόδου δοκιμασίας. Επιθυμώ να παρατηρήσω σχετικά ότι πολλά έντυπα κρίσεως παρέχουν ρητώς τη δυνατότητα εκφράσεως επιθυμιών με σκοπό την αλλαγή καθηκόντων και ότι, γι' αυτόν ακριβώς το λόγο, η διατύπωση τέτοιων επιθυμιών δεν μπορεί ποτέ να χρησιμοποιηθεί ως επιχείρημα για να υποστηριχθεί ότι οι ενδιαφερόμενοι δεν αφοσιώθηκαν επαρκώς στη σημερινή τους εργασία.

Το δεύτερο επιχείρημα που επικαλείται η έκθεση κρίσεως κατά το πέρας της δοκιμασίας για να δικαιολογήσει την έλλειψη ενδιαφέροντος είναι και πάλι οι συχνές απουσίες. Εφόσον η συχνότητα των απουσιών αυτών σχετίζεται σαφώς και αποκλειστικώς, στην έκθεση κρίσεως κατά το πέρας της δοκιμασίας όπως ήδη αναφέρθηκε, με λόγους υγείας και οικογενειακούς (δεδομένου ότι το καθού δεν αρνείται ότι ήταν δικαιολογημένες με ιατρικά πιστοποιητικά ή ότι είχαν χορηγηθεί κανονικά άδειες), συνιστά πρόδηλη πλάνη η συναγωγή του συμπεράσματος ότι υπήρξε έλλειψη ενδιαφέροντος για την εργασία. Οι απουσίες για λόγους διαφορετικούς από εκείνους που αναφέρονται στην έκθεση κρίσεως κατά το πέρας της δοκιμασίας, και τους οποίους το καθού προέβαλε μόνο μετά από την απόλυση, δεν μπορούν να ληφθούν υπόψη από το Δικαστήριο, σύμφωνα με την προαναφερθείσα απόφαση επί της υποθέσεως Alvarez. Κατά συνέπεια, και αυτός ο ισχυρισμός του καθού πρέπει να απορριφθεί.

Η ανεπαρκής απόδοση της προσφεύγουσας κατά τη διάρκεια της περιόδου δοκιμασίας (δύο κρίσεις «ανεπαρκής») σχετίζονται αποκλειστικά, σύμφωνα με την έκθεση κρίσεως κατά το πέρας της δοκιμασίας, με τις απουσίες για λόγους υγείας ή οικογενειακούς. Στην πραγματικότητα οι απουσίες αυτές φαίνεται να αποτελούν την κύρια μομφή που προσάπτει το Δικαστήριο στην προσφεύγουσα.

Για να δικαιολογήσει το γεγονός ότι ελήφθησαν υπόψη οι απουσίες της για λόγους διαφορετικούς από εκείνους που μόλις προανέφερα, το υπόμνημα αντικρούσεως παραπέμπει στο προτελευταίο εδάφιο της αιτιολογικής εκθέσεως της προτάσεως για απόλυση. Στο εδάφιο αυτό γίνεται πράγματι λόγος για έλλειψη συνεχείας στην εργασία. Αποτελεί ωστόσο, σαφώς, σύνοψη των λόγων που προαναφέρθηκαν και οι οποίοι αφορούν αποκλειστικά απουσίες για τους προαναφερθέντες λόγους.

Από την άποψη αυτή το τέταρτο εδάφιο είναι τουλάχιστον ασαφές έτσι ώστε να μην είναι σύμφωνο με την ερμηνεία που είχε δώσει το Δικαστήριο στο άρθρο 25 του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης στην προαναφερθείσα υπόθεση Renckens. Έτσι η προσφεύγουσα δεν μπόρεσε να υπερασπίσει τον εαυτό της, με τις παρατηρήσεις της επί της εκθέσεως κρίσεως κατά το πέρας της δοκιμασίας, κατά των αιτιάσεων που αφορούσαν τις απουσίες της για λόγους διαφορετικούς από λόγους υγείας ή οικογενειακούς οι οποίοι διευκρινίστηκαν μόνο μετά από τη διοικητική ένσταση που υπέβαλε κατά της αποφάσεως περί απολύσεώς της. Με την ενέργεια αυτή το Δικαστήριο παρέβη το άρθρο 34, παράγραφος 2, του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης

για λόγους που προσομοιάζουν με εκείνους που αναφέρθηκαν στα σημεία 3 έως 6 του σκεπτικού της προαναφερθείσας αποφάσεως στην υπόθεση Alvarez. Στα σημεία αυτά του σκεπτικού προσδίδεται ιδιαίτερη σημασία στον κατ' αντιδικία χαρακτήρα της διαδικασίας που προηγείται της απολύσεως και η οποία περιγράφεται λεπτομερώς στο άρθρο 34, παράγραφος 2. Επειδή είχε προκύψει ότι κατά την απόλυση του Alvarez διαδραμάτισαν ρόλο και επιχειρήματα επί των οποίων ο ενδιαφερόμενος δεν είχε τη δυνατότητα να διατυπώσει τις παρατηρήσεις του πριν από την απόλυση αυτή, η απόφαση περί απολύσεως ακυρωθηκε. Νομίζω ότι και η παρούσα απόφαση απολύσεως πρέπει επίσης να ακυρωθεί για τον ίδιο λόγο. Η ανάλυση αυτή δεν μεταβάλλεται από το γεγονός, το οποίο ήδη επεσήμανα στην αρχή των προτάσεών μου, ότι κατά το χρόνο που ελήφθη η απόφαση περί απολύσεως το Δικαστήριο δεν μπορούσε ακόμα να λάβει υπόψη του την απόφαση Alvarez. Εξάλλου, η ουσιαστική αυτή έλλειψη αιτιολογίας της αποφάσεως περί απολύσεως παραμένει ακέραια παρά τη δήλωση του εκπροσώπου του Δικαστηρίου κατά την προφορική διαδικασία, σύμφωνα με την οποία ο προϊστάμενος της εν λόγω υπηρεσίας επεχείρησε «να εκθέσει τα συμπεράσματά του κατά το λιγότερο δυνατό προκλητικό τρόπο». Το γεγονός ότι αποφεύχθηκε η χρησιμοποίηση του όρου «απόλυση» στην απόφαση οφείλεται, επίσης, σε παρόμοιους κοινωνικούς λόγους.

Τέλος, η εν λόγω ουσιαστική έλλειψη αιτιολογίας της αποφάσεως περί απολύσεως παραμένει ακέραια, κατά τη γνώμη μου, παρά το γεγονός ότι το Δικαστήριο ακολούθησε την κατ' αντιδικία διαδικασία για τις νέες αιτιάσεις που διατυπώθηκαν κατά της προσφεύγουσας *μετά* την απόφαση περί απολύσεως στο πλαίσιο της διαδικασίας εξετάσεως της ενστάσεως που υποβλήθηκε βάσει του άρθρου 90. Οι διαδικαστικές εγγυήσεις που το Δικαστήριο έκρινε ως ουσιαστικές στην υπόθεση Alvarez και οι οποίες πρέπει να τηρούνται *πριν* από την απόλυση, θα έχαναν φυσικά κάθε εσωτερική τους αξία αν μπορούσαν να προβληθούν *μετά* την απόλυση νέα επιχειρήματα προς στήριξη της αποφάσεως περί απολύσεως, στο πλαίσιο της διαδικασίας εξετάσεως ενστάσεως ή της διαδικασίας ενώπιον του Δικαστηρίου. Στα σημεία 3, 5 και 6 του σκεπτικού της αποφάσεώς σας Alvarez προσδίδεται ιδιαίτερη σημασία στη διαπίστωση ότι οι νέες αιτιάσεις που διατυπώθηκαν κατά του προσφεύγοντος δεν του είχαν κοινοποιηθεί, προκειμένου να διατυπώσει τις παρατηρήσεις του, πριν από την απόλυση.

Σε ό,τι αφορά τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας που αναφέρονται στις απουσίες από την εργασία της που της καταλογίστηκαν *μετά* την απόφαση περί απολύσεως μπορώ να περιοριστώ στην παρατήρηση ότι υπό τις προϋποθέσεις αυτές το υπόμνημα αντικρούσεως δεν λαμβάνει επαρκώς υπόψη του τις δυνατότητες που πράγματι διαθέτει το Δικαστήριο να ελέγχει τις υποτιθέμενες απουσίες ως λόγο απολύσεως, σύμφωνα με τα σημεία 14 έως 17 του σκεπτικού της προαναφερθείσας αποφάσεώς σας στην υπόθεση Tither υπό το πρίσμα του κριτηρίου του «βασίμου λόγου» απολύσεως που είχατε τότε προσδιορίσει. Αν έπρεπε να ελεγχθούν από το Δικαστήριο οι νέοι λόγοι απολύσεως που προβλήθηκαν, δηλαδή οι συχνές απουσίες από την εργασία της, σε σχέση με τα κριτήρια που έχουν ήδη χρησιμοποιηθεί στην νομολογία του, τα σχετικά επιχειρήματα της προσφεύγουσας δικαιολογούν πράγματι, κατά τη γνώμη μου, την πραγματοποίηση του ελέγχου αυτού.

Ωστόσο, για το λόγο που ανέφερα προηγουμένως δεν θεωρώ τον έλεγχο αυτό απαραίτητο στην παρούσα υπόθεση.

4.2. *Η στρέβλωση της διαδικασίας*

Έχω ήδη εξηγήσει γιατί η αιτίαση της στρεβλώσεως της διαδικασίας είναι ατελέσφορη καθόσον στρέφεται κατά της κατ' αντιδικία διαδικασίας, αυτής καθεαυτής, που ακολούθησε η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή στην παρούσα υπόθεση.

Καθόσον ο ισχυρισμός στρέφεται, επίσης, κατά τρόπο σιωπηρό, κατά της προβολής νέων επιχειρημάτων προς δικαιολόγηση της απολύσεως, τα οποία δεν βρίσκουν έρεισμα, ή τουλάχιστον δεν βρίσκουν σαφές έρεισμα στην έκθεση κρίσεως κατά το πέρας της δοκιμασίας, έχω ήδη εξηγήσει γιατί θεωρώ τον ισχυρισμό αυτό βάσιμο.

4.3. *Δυσμενής διάκριση λόγω φύλου*

Ως προς την αιτίαση της δυσμενούς διακρίσεως λόγω φύλου, το υπόμνημα αντικρούσεως βασίζεται και πάλι κυρίως στις νέες αιτιάσεις για συχνές απουσίες για λόγους διαφορετικούς από λόγους υγείας ή οικογενειακούς, για λόγους που δεν βρίσκουν έρεισμα, ή τουλάχιστον δεν βρίσκουν σαφές έρεισμα στην έκθεση κρίσεως κατά το πέρας της δοκιμασίας. Θεωρώ ως περιττή τη διεξαγωγή συμπληρωματικών αποδείξεων διά της εξετάσεως μαρτύρων, όπως πρότεινε η προσφεύγουσα σχετικά με την αιτίαση αυτή. Επιθυμώ ωστόσο να παρατηρήσω ότι η παράγραφος 20 του υπομνήματος αντικρούσεως παρέχει ένα πρόσθετο επιχείρημα προς στήριξη της αιτιάσεως αυτής, καθόσον δηλώνει ότι υπάρχουν επαγγέλματα που πρέπει αποκλειστικά να επιφυλάσσονται στους άντρες, λόγω της φυσικής τους ικανότητας, χωρίς να υπάρχει στην περίπτωση αυτή δυσμενής διάκριση λόγω του φύλου. Το επιχείρημα αυτό, στο πλαίσιο της παρούσας υποθέσεως, φαίνεται να στηρίζει τον ισχυρισμό της προσφεύγουσας ότι οι ενδιαφερόμενες υπηρεσίες επιθυμούσαν το διορισμό άνδρα στην επίδικη θέση, ιδέα που διαγραφόταν ήδη, όπως παρατήρησα ανωτέρω, στην έκθεση κρίσεως κατά το πέρας της δοκιμασίας.

Ωστόσο, δεν αποδίδω πράγματι αποφασιστική σημασία στον ισχυρισμό αυτό, στο πλαίσιο της παρούσας υποθέσεως. Έστω και αν από τις καταθέσεις των μαρτύρων, την εξέταση των οποίων πρότεινε η προσφεύγουσα, προέκυπτε ότι οι ενδιαφερόμενοι προϊστάμενοι της υπηρεσίας επιθυμούσαν πράγματι να καταληφθεί η επίδικη θέση από άνδρα, από την παράγραφο 20 του υπομνήματος αντικρούσεως προκύπτει άμεσα ότι το κεντρικό σημείο της συζητήσεως θα μεταφερόταν αυτόματα σε άλλο ζήτημα αρχής, το αν δηλαδή η ανεπαρκής φυσική δύναμη μπορούσε να αιτιολογήσει μια αρνητική για την προσφεύγουσα κρίση. Στο ερώτημα αυτό έχω ήδη απαντήσει αρνητικά έτσι ώστε από τη συμπληρωματική εξέταση της αιτιάσεως αυτής να μην προκύπτουν νέα ζητήματα.

5. Επίμετρο και προτάσεις

Από την απάντηση και την ανταπάντηση δεν νομίζω ότι προκύπτουν νέα στοιχεία που θα άξιζε να αναφερθούν. Η νομολογία σας περί των ορίων του δικαστικού ελέγχου που οι διάδικοι έκριναν ότι παρουσιάζει ενδιαφέρον, κατά την προφορική διαδικασία, (υποθέσεις 62/65, Serio, Jurispr. XII, σ. 813· 110/75, Mills, Jurispr. 1976, σ. 955, και 52/70, Nagels, Jursipr. 1971, σ. 265), δεν νομίζω ότι προσθέτει κάτι ουσιώδες στις αποφάσεις που ήδη έχω παραθέσει. Θα μπορούσε μόνο να σημειωθεί σχετικά ο επισταμένος αντικειμενικός έλεγχος στον οποίο υπέβαλε το Δικαστήριο την απόρριψη της υποψηφιότητας του προσφεύγοντος στην υπόθεση Serio. Από την άποψη αυτή ήταν εύστοχη η επισήμανση της προσοχής σας επί της αποφάσεως αυτής από τον εκπρόσωπο της προσφεύγουσας κατά την προφορική διαδικασία.

Η άποψή μου επί των ισχυρισμών που προέβαλε η προσφεύγουσα μπορεί να συνοψισθεί ως εξής.

1. Ιδιαίτερη σημασία φαίνεται να αποδίδεται στο γεγονός ότι, όπως προκύπτει από την απόρριψη της διοικητικής ενστάσεως που υπέβαλε η προσφεύγουσα, η απόλυσή της στηρίχθηκε μεταξύ άλλων, αν όχι κυρίως, σε επιχειρήματα που δεν βρίσκουν σαφές έρεισμα στην έκθεση κρίσεως κατά το πέρας της δοκιμασίας και επί των οποίων η προσφεύγουσα δεν είχε, κατά συνέπεια, την ευκαιρία να διατυπώσει τις παρατηρήσεις της πριν από την απόλυσή της. Έχοντας υπόψη την προαναφερθείσα απόφασή σας στην υπόθεση Alvarez, θεωρώ ότι η διαδικαστική αυτή πλημμέλεια αντίκειται στο άρθρο 34, παράγραφος 2, του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης και ότι, επιπλέον, είναι τόσο σοβαρή ώστε βάσει αυτής και μόνο να επιβάλλεται ακύρωση της αποφάσεως περί απολύσεως. Το γεγονός ότι το Δικαστήριο δεν μπορούσε τότε να λάβει υπόψη του την απόφαση αυτή *εξηγεί* βέβαια τη διαδικαστική αυτή πλημμέλεια, δεν μπορεί όμως να οδηγήσει σε διαφορετικό συμπέρασμα.

2. Οι ανεπάρκειες της προσφεύγουσας που επισημαίνονται στην έκθεση κρίσεως κατά το πέρας της δοκιμασίας δεν αιτιολογούνται στην εν λόγω έκθεση κατά τρόπο που να δικαιολογεί τις τέσσερις αρνητικές κρίσεις και το συμπέρασμα που στηρίζεται σ' αυτές. Και για τις τέσσερις αρνητικές κρίσεις φαίνεται ότι αποδόθηκε αποφασιστική σημασία στις συχνές απουσίες. Ως μόνο λόγο των απουσιών αυτών η έκθεση ανέφερε λόγους υγείας ή οικογενειακούς, για τους οποίους προσκομίστηκαν ιατρικά πιστοποιητικά ή υπήρξε συμφωνία του προϊσταμένου της υπηρεσίας. Λαμβανομένης ιδίως υπόψη της προαναφερθείσας αποφάσεώς σας στην υπόθεση Tither οι απουσίες για τους λόγους αυτούς δεν συνιστούν επαρκή λόγο απολύσεως.

3. Αν, εξάλλου, θελήσετε να προσδώσετε σημασία στα νέα επιχειρήματα που πρόβαλε το Δικαστήριο μετά την απόφαση περί απολύσεως, για να δικαιολογήσει την απόλυση, θα σας πρότεινα, βάσει της προηγούμενης νομολογίας σας, να προβείτε σε συμπληρωματική εξέταση ορισμένων επιχειρημάτων της προσφεύγουσας με τα οποία επιχειρεί να αποκρούσει τα νέα επιχειρήματα του Δικαστηρίου. Εφόσον αυτό δεν συμβαίνει, σύμφωνα και με την προαναφερθείσα απόφαση στην υπόθεση Alvarez, δεν νομίζω ότι υπάρχει κάποιος λόγος για παρόμοια ενέργεια στο πλαίσιο της προκειμένης υποθέσεως.

4. Ως προς τα αυτοτελή επιχειρήματα που προέβαλε η προσφεύγουσα για να στηρίξει το αίτημά της για ακύρωση της εκθέσεως κρίσεως κατά το πέρας της δοκιμασίας, διατύπωσα μεν τη γνώμη μου, δεν νομίζω όμως ότι έχουν ιδιαίτερη βαρύτητα, λαμβανομένης υπόψη της νομολογίας σας. Επίσης, σε ότι αφορά την αίτηση ακυρώσεως της αποφάσεως της αρμόδιας για τους διορισμούς αρχής με την οποία απορρίπτεται η διοικητική ένσταση που υπέβαλε η προσφεύγουσα κατά της αποφάσεως περί απολύσεως, δεν νομίζω ότι υπάρχει λόγος να γίνει αποδεκτή, εφόσον ακυρωθεί η ίδια η απόφαση περί απολύσεως, γεγονός αναπόφευκτο κατά τη γνώμη μου για τους λόγους που προαναφέρθηκαν.

5. Μετά την ανάλυση της υποθέσεως, όπως αυτή συνοψίστηκε ανωτέρω, προτείνω:

α) την ακύρωση της αποφάσεως του προέδρου του Δικαστηρίου, της 5ης Μαΐου 1982, με την οποία τέθηκε τέλος στην περίοδο δοκιμασίας της προσφεύγουσας χωρίς μονιμοποίηση·

β) την καταδίκη του Δικαστηρίου στα δικαστικά έξοδα.